

[Ulrich.]

relserne i vort Land en uendelig Bunke Arbejde, saa de stakkels Sogneraadsformænd er ved at blive sprængt af det, men Udstedelsen af disse Kort kan jo overdrages til en anden; det behøver endelig ikke at være Formanden, der udsteder dem. Jeg tror, det ligger bedre hos Kommunalbestyrelsen end hos Sognefogeden.

Med disse Bemærkninger skal jeg udtale Haabet om, at vi ved de Forhandlinger, der kommer, vil kunne naa et Resultat, der maa tilfredsstillende paa de forskellige Omraader, hvor man kan virke til, at den danske Fauna bevares, og borteliminere det af Lovforslaget, som efter min Mening vil virke stik modsat.

Mads Larsen: I Modsætning til det ærede Medlem, der nu forlod Talerstolen, skal jeg fatte mig ganske kort. Det forekommer mig, at det ærede Medlem fuldstændig har misforstaaet sin Opgave, thi det væsentligste af, hvad han her kom med, en Gennemgang af de enkelte Paragraffer, Punkt for Punkt, hører jo hjemme under Udvalgsbehandlingen, men sandelig ikke ved en første Behandling, og det viste sig da ogsaa, at Medlemmerne kun i meget ringe Grad ønskede at paahøre de Visdomsord, det ærede Medlem havde at fremføre.

Jeg skal begynde med at sige, at mit Parti kan tiltræde Princippet i dette Lovforslag, det Princip, som er udtrykt i § 1, at Jagtretten følger Brugsretten. Formuleringen af dette Princip, saaledes som den nu findes i §§ 1, 2, 3 og 4, er i Overensstemmelse med de Aftaler, hvorom der var samlet et Flertal indenfor det Udvalg, der i 1926, tror jeg det var, behandlede den nuværende højtærede Landbrugsministers Forslag. Min nu afdøde Partifælle Kr. Pedersen og jeg sad begge i dette Udvalg, og da vi begge tilhørte dets Flertal, er det ganske naturligt, at mit Parti vil kunne give Princippet vor Tilslutning, naar disse Bestemmelser i øvrigt bliver formuleret paa en Maade, som forekommer os at yde Ret og Skel til begge Sider. Saadan som § 2 nu er formuleret, skal Bruger af en Ejendom, altsaa den, som har en Ejendom i Forpagtning, i Fæste eller i Leje, det vil sige paa anden Maade end som selvstændig Ejendom, overfor Afløsningskommissionen fremsætte Ønske om at faa Afløsning foretaget. Dette er, forekommer det mig, en saa væsentlig Forbedring af selve det, som er udtrykt i Princippet, at han skal tilkendegive at have Interesse i at faa denne Jagtret og en Interesse, som er tilstrækkelig stor til, at

han vil bringe det Offer, som den forøgede Erstatning vil komme til at udgøre. Jeg forstaaer meget godt, at det bliver en vanskelig Opgave, denne Afløsningskommission faar, navnlig med Hensyn til at skulle udfinde, hvad den aarlige Indtægt af Jagten paa et bestemt Areal har udgjort, og at det derfor ogsaa vil være vanskeligt at faa fastsat en endelig Afløsningssum. Denne vil maaske ogsaa blive ret stærkt varierende fra Sted til Sted, men jeg vil dog i al Almindelighed mene, at naar man foreslaar at yde det 25-dobbelte af det, der ansættes som aarlig Indtægt, saa yder man i alt Fald fuld Erstatning, og jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at det vil blive mere, end det egentlig er rimeligt at yde.

§ 3 indeholder jo en Bestemmelse om, at den Bruger, der foretager sig dette eller hint for at skaffe sig en særlig stor Indtægt ved Nedskydning af Vildt, forbyrder sin Jagtret, naar Kommunalbestyrelsen indstiller dette til Landbrugsministeren. Dette vil aldrig ske, sagde det ærede Medlem Hr. Ulrich; det vil aldrig nogen Kommunalbestyrelse gøre. Jeg ved ikke, hvorledes det ærede Medlem kan udtale noget saadant. Hvis Brugeren af et Husmandsbrug eller Gaardmandsbrug, hvad det nu er, som ligger umiddelbart op ad en større Skov eller et Gods, hvor der, under Ofre fra den paa-gældende Besidders Side, opelskes en meget stor og særlig rig Vildtbestand, hvis denne Bruger benytter de i denne Paragraf nævnte Midler i et saadant Omfang, at det er klart for alle de omboende, at det er paa uretmæssig Vis, han skaffer sig dette meget Vildt, og at det er paa Bekostning af hans Nabo, saa vil enhver retsindig Kommunalbestyrelse utvivlsomt opfylde Lovens Bud og indstille, at han skal have forbrudt sin Jagtret.

Det ærede Medlem rettede et Spørgsmaal til den højtærede Minister, som jeg ogsaa er interesseret i at faa besvaret. Det drejede sig om Bestemmelsen i § 4, 2det Stykke, der lyder saaledes:

„Bestemmelsen om, at Jagtretten følger Brugsretten, skal ikke være til Hinder for, at det ved Stiftelsen af Forpagtning paa Aaremaal indtil højst 16 Aar af en Gaard vedtages, at Jagtretten forbeholdes Ejeren.“

Det ærede Medlem spurgte Ministeren: Hvad er en Gaard? Jeg har opfattet det saaledes, at der er tænkt paa Ejendomme af hvilken som helst Størrelse, ikke alene Gaarde, men ogsaa Husmandsbrug, at det ogsaa for de sidste gælder, at ved Forpagtning eller Leje paa Aaremaal indtil 16 Aar kan Jagtretten forbeholdes Ejeren, og jeg maa